

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ภาษาใจ-ภาษามนุษย์

ก่อนจึ่งหัน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งหน้าเข้าสู่ศีลสุธรรมนะ ตั้งหน้าตัดครองกิเลสนี้มา
มากต่อมาก มีแต่ฟันแต่ไฟนั้นละเผาศพเราที่หลงตามมัน หลงตามกิเลสกิเลสเผาศพ
ไปเรื่อย ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความทะเยอทะยานนี้พิลึกนะ เรื่องความ
ทะเยอทะยานได้ไม่พอๆ นี่เป็นข้าศึกอันใหญ่หลวงสำหรับสัตว์โลกนะ อย่าว่าแต่
เมืองไทยเรา ที่ไหนๆ ก็พอๆ กัน ต้องมีน้ำดับไฟๆ ไม่เช่นนั้นมันเป็นเปลวขึ้นจรด
เมฆๆ นะ เรื่องของกิเลสตัณหาจะไม่มีคำว่าพอ เรื่องของกิเลสแล้วไม่มีคำว่าพอ อะไรๆ
ก็ตามต้องเป็นเรื่องไม่พอทั้งนั้นเรื่องของกิเลส ให้พากันจำข้อนี้เอาไว้ เรื่องของธรรม
แล้วพอเป็นลำดับเป็นจังหวะๆ เป็นขั้นเป็นตอน อันนี้พอขั้นนี้แล้วพอขั้นนั้นๆ ถึงที่สุด
วิมุตติพระนิพพาน พออย่างเลิศเลอสุดยอดอยู่ตรงนั้นนะ

ศาสนาใดก็ตามเราพูดตามหลักความจริง ไม่เอนไม่เอียง เอาหลักความจริงมา
พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะธรรมต้องพูดตามหลักความจริงเท่านั้น ไม่จริงจะบอก
ว่าจริงไม่ได้ ปลอมบอกว่าปลอม จริงบอกว่าจริง คือธรรม เชื่อถือได้ เราได้เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เป็นศาสนาชิ้นเดียว ในสามแดนโลกธาตุนี้ชิ้นเดียว คือพุทธศาสนา
เราได้เข้าค้นคว้าในภาคปฏิบัติจิตตภาวนาบนเวที ระหว่างกิเลสฟัดกันแตกกระจาย
อะไรปลอมอะไรจริงรู้หมด นั่น พูดให้มันชัดเจนนะ พุทธศาสนายกนิ้วให้เลย เรียกว่า
เด็ดขาดทุกอย่าง ไม่มีกิเลสตัวใดจะเหนืออำนาจแห่งธรรมของพระพุทธเจ้านี้ไปได้เลย
นอกนั้นเป็นเรื่องของกิเลสเสีย เราอยากจะทำเสียทั้งมวล

ศาสนะๆ แปลว่าคำสอน ศาสนธรรมคำสอนที่เป็นอรรถเป็นธรรม รื้อขนสัตว์
โลกให้พ้นจากทุกข์โดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าศาสนธรรม อยู่ในวงพระพุทธศาสนาของ
เรานี้แหละ ศาสนกิเลสมีอยู่ในศาสนาทุกๆ ไป จะว่าเป็นศาสนธรรมพูดยากอยู่นะ ว่า
เป็นศาสนกิเลสเพราะเจ้าของศาสนาเป็นคลังกิเลส ออกมาจากกิเลส บงการอะไรๆ
ต้องเป็นกิเลสไปทั้งนั้นๆ ต้นเป็นกิเลส กิ่งก้านสาขาดอกใบต้องเป็นกิเลสไปโดยลำดับ
ลำดับ นี่เรียกว่าศาสนกิเลส ศาสนธรรมต้นลำคือพระพุทธเจ้า เป็นผู้บริสุทธิ์ทางพระทัย
ใจบริสุทธิ์ที่สุดส่วน ศาสนกิเลส กิเลสครองหัวใจคลังกิเลส เพราะฉะนั้นจึงว่าศาสนกิเลส
คำสอนของกิเลสสอนลงไปไหนก็เป็นกิเลสเรื่อย ๆ คว่าน้ำเหลวๆ ให้พากันจำเอานะ ชี้
นิ้วได้เลยมีพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น ในโลกธาตุนี้มีศาสนาเดียว ที่สอนอย่างถูกต้อง

แม่นยำ ๆ ตลอดเลย เพราะท่านผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นผู้บริสุทธิ์สุดส่วน ทรงไว้แล้วซึ่งธรรมอันเลิศเลอ ไม่มีโลกใดที่จะทรงได้เหมือนโลกของผู้ปฏิบัติพุทธศาสนา จนถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานได้แก่พระพุทธเจ้าของเรา ให้พากันจำเอานะ

การพูดทั้งนี้เราไม่ได้ถูกเหยียดหยามศาสนาใดผู้ใดนะ คือพูดตามหลักความจริง ความจริงเป็นอย่างไรต้องพูดตามหลักความจริงที่เรียกว่าธรรม ธรรมต้องตรงไปตรงมา ไม่ตำหนินั้นตำหนินี้โดยหาเหตุผลไม่ได้ ต้องมีเหตุมีผลกลมกลืนกันไป ควรตำหนิก็ตำหนิ ควรชมก็ต่อชม ให้อึดให้ตึนะ เฉพาะอย่างยิ่งที่จะเป็นเครื่องตัดสินเรื่องศาสนาพุทธของเรานี้ละ มีแต่ว่าศาสนาพุทธดี ๆ ดีเฉย ๆ ดีแต่การยกยอเฉย ๆ ใช้ไม่ได้นะ คำว่าศาสนาพุทธต้องทดสอบกันทางภาคปฏิบัติ การให้ทาน การรักษาศีล เป็นลำดับลำดับ เป็นพื้นฐานของชาวพุทธเรา

การภาวนานี้สำคัญมากจะรื้อถอนทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งชั่วทั้งดี จอมปลอมหรือเป็นความจริง จะถอนขึ้นมาจากหัวใจของเรานั้นละ จิตตภาวนา พระพุทธเจ้าทรงรู้อัจฉเห็นจริงโลกด้วยจิตตภาวนา สวาททั้งหลายรู้ด้วยจิตตภาวนา จนกระทั่งลำดับลำดับมา การภาวนาจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก จะประจักษ์ในหัวใจโดยไม่ต้องไปถามใคร ถ้างได้เข้าถึงด้านภาวนา รู้กันเห็นกันทั้งกิเลสทั้งธรรมเต็มหัวใจแล้วไม่ถามใคร พระพุทธเจ้าไม่ถามใคร พระสงฆ์สาวกอรหันต์ไม่ถามใคร ขึ้นเวทีฟัดกิเลสขาดสะบั้นลงไป ธรรมจำขึ้นในหัวใจแล้วไม่ต้องถามใคร นี่ละพุทธศาสนาเป็นศาสนาอย่างนี้เอง ของผู้ปฏิบัติจิตตภาวนา ให้พากันจำเอานะ

อย่ามีแต่มาโม้มาคูยเฉย ๆ อย่างที่ว่าเอาศาสนามาอวดกัน อย่ามาอวด ให้เอาของจริงมาพูดกันซิ ใครก็ถือว่าของใครดี ๆ ไม่มีใครถือว่าเป็นของชั่วแหละ เป็นธรรมดาของโลกที่ต้องยกยอเป็นธรรมดา แต่เอาความจริงมาพูดผิดถูกประการใด เอาตรงนี้ละ เราหาความจริงเข้าสู่ใจของเรา ต้องหาสิ่งที่ถูกต้องแม่นยำ อย่าหาจอมปลอมมาใส่หัวใจจะเผาหัวใจเราไปเรื่อย ๆ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ พุทธศาสนานี้เลิศเลอ ๆ เราเคยพูดย่ำแล้วย่ำเล่ามาตลอด เพราะจวนจะตายแล้วจึงต้องได้รับพูดออกมา ถ้าเราตายมันยากนะ ไม่ใช่เราคุย ยากที่ผู้จะมาพูดอย่างนี้ คือปากเปราะอย่างหลวงตาบวนี้ไม่มี ครูบาอาจารย์ทั้งหลายปากเปราะเหมือนหลวงตาบวนี้ไม่มี

จะพูดว่าหลวงตาบวนี้ปากเปราะก็ได้ เราพูดเรียกว่าทั่วโลกแล้วเดี๋ยวนี้พูดนี้ จะว่าปากเปราะก็ได้ นี่พูดแยกออกไปเฉย ๆ เปราะหรือไม่เปราะท่านทั้งหลายก็ฟังเอาซิ เหตุผลกลไก พระพุทธเจ้าถ้าจะว่าปากเปราะ มันก็ไปเปราะหาพระพุทธเจ้า เข้าใจไหม ละ พระพุทธเจ้าปากเปราะ ปากเปราะอะไรชนโลกขึ้นจากสงสาร จะว่าคนปากเปราะ

หรือ คนชนกันลงนรกนั้นปากอะไรนั้น ปากประเภทไหนนั้น จำเอนะ เอาละ ต่อไปนี้ จะให้พร

หลังจ้งหัน

เราบอก นี่ละภาษาธรรม การตกแต่งอะไรๆ อย่าให้เลยเถิดเตลิดเปิดเปิงโดยไม่มี คำนึงธรรมไม่ได้ เราก้ไปชี้แจงบอกเลย ทำตกแต่งอะไรในพระตำหนัก ท่านเสด็จเข้ามา กราบธรรมนะ ธรรมต้องสูงอยู่เสมอ การตกแต่งอะไรๆ ให้พอเหมาะพอดี เช่นทำอย่างนี้ๆ อย่าให้เตลิดเปิดเปิงซึ่งเป็นเรื่องของโลกล้วนๆ ไม่มีธรรมเลย ไม่สมกับที่เราเข้ามา กราบธรรม ไม่เหมาะ สั่งพวกเจ้าหน้าที่เขาไปจัดทำนั้นทำนี้ ไม่ให้หุรหุราฟุฟามันเสีย ให้จัดทำแต่พอเหมาะพอดีเท่านั้น ไม่ให้เป็นโลกล้วนๆ เข้ามาเหยียบธรรม เหยียบวัด เหยียบธรรมมันเสีย เราจึงต้องเข้าไปเตือนผู้ทำ อย่างนั้นละ เขาไม่รู้นี่ จะไปตำหนิเขา ได้ยังงี้ก็เขาไม่รู้ เขาเคยอย่างนั้น เราเคยอย่างนี้มาด้านอรรถด้านธรรม อันนั้นด้านโลก อันนี้ด้านธรรม เอามาพิจารณากันให้พอเหมาะพอดีทั้งสองฝ่าย เราเอาอย่างนั้น

เรื่องธรรมนี้ละเอียดอ่อนสุดทีเดียว ที่นำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ เอามาพูด เท่าที่จะพูดได้ธรรมดา พูดในวงมนุษย์ด้วยกันยังมีแง่หนักเบาต่างกัน ที่ควรพูดได้บ้าง ไม่ได้บ้าง พูดได้มากได้น้อย ออกจากหัวใจอันเดียวกันแหละ ธรรมละเอียดสุดทีเดียว เทศน์ให้เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมฟังเป็นแบบหนึ่ง ไม่เกี่ยวกับมนุษย์เลย เป็นภาษา ใจล้วนๆ ใส่กัน นั้น เทศน์ภาษามนุษย์เป็นภาษาปาก ทั้งดูทั้งด่า พวกเทวบุตรเทวดา อินทร์พรหมไม่ได้ดุด่าเขานะ พวกนี้ไม่ได้ดุด่า แต่กับมนุษย์เรานี้ทั้งดูทั้งด่า แต่ไม่ได้ เมียนได้ตีแหละ ไปหาไม้มาสักหน่อยนะ เรายังบกพร่องเครื่องมือทรมานสัตว์ สั่งสอน สัตว์โลกต้องมีไม้เตรียมมาพร้อม มีไม้หลายชนิด ตัวเล็กๆ อย่างนี้ไม้ชนิดนี้ ตัวใหญ่ ขึ้นมาไม้ชนิดนี้ ตัวเล็กแต่มันคือเอาไม้หนัก มันต้องอย่างนั้นสำหรับทำให้เป็นคนดี

เขาสร้างบ้านสร้างเรือน เครื่องมือที่เขาจะมาสสร้างนี้มีหลายชนิด อันนี้เหมาะสม กับอย่างนั้นๆ เขาเอามาสร้างบ้านสร้างเรือนตีกรรมบ้านช่อง เครื่องมือเขาเป็นล้ารถ ไม่ใช่เล่นๆ นะ ที่นี้เครื่องมือที่จะสอนมนุษย์ให้เป็นคนดีนี้ พูดย่อๆ ก็ ๘๔,๐๐๐ พระ ธรรมชั้นนี้ นี่ย่อมๆ นะ อย่าว่ามากนะที่ออกมา นี้ที่อยู่ในพระทัยพระพุทธเจ้ามากกว่านี้ หลายเท่าพันทวี เพียงแต่เราตัวเท่าหนูมันก็เป็นอย่างว่า เอาออกจากความเป็นของจิตนี้ มาพูดนะ ที่สอนเหล่านี้สอนตามขั้นตามภูมิที่จะพอเข้าใจได้ ที่เหนือกว่านั้นไปก็ สอนตามขั้นตามภูมิของธรรมเป็นขั้นๆ ขึ้นไป จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพาน พวกนี้ฟังไม่ได้ ผู้จะก้าวเข้าสู่พระนิพพานฟังได้ชัดๆ โดดผางๆ นั้นต่างกันอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการ จึงมีแกงหม้อใหญ่ แกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิว เป็นขั้นๆ

ขึ้นไป เหมือนเครื่องมือสร้างบ้านสร้างเรือน เครื่องมืออย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียดเขามีพร้อมหมด สร้างมนุษย์ก็เหมือนกัน

กิเลสที่อยู่ภายในใจของเรามีหลายชนิด เพราะฉะนั้นเครื่องมือชำระสะสางปราบปรามกิเลส เราจะเอาเพียงเครื่องมืออันเดียวไม่ได้ ต้องหลายเครื่องถึงทันกันๆ บางครั้งมันยังงง นี่ก็เคยพูดให้ลูกศิษย์ฟังแล้ว ในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ พูดอย่างเปิดเผย ขึ้นบนเวทีพีดกัน เวลามันเหนียวแน่นมันขัดเราหงายลงๆ มีแต่หงายให้มันทั้งนั้นแหละ หนักเข้าๆ สู้ไม่ถอยมันก็หงายได้เหมือนกัน ต่อไปวิชาไหนมันหงายวิชานี้ก็แน่นหนักเข้า หนักเข้าๆ มันก็หงายเรื่อยซิ ชัดเสียจนกระทั่งถึงเจียบหมดเลย เอาขึ้นจวนสุดท้ายเลยนะ มันละเอียดลงไป เครื่องมือชำระนี้ละเอียดตามกันๆ ไม้จิ้มไม้ทันกัน

ถึงอย่างนั้นมันยังงง เวลามันเข้าหลบซ่อนไม่แสดงเลย มีแต่จิตสว่างจ้า เหนอ นี่ก็เคยพูดให้ลูกศิษย์ฟังแล้ว นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์แล้วหรือ เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ ว่าให้เจ้าของแต่ไม่ได้สำคัญนะ ว่าเฉยๆ เวลานั้นมันหมอบ มีแต่ธรรมจักรอบหัวมันอยู่นั้น มันเจียบหมดเลย หือ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ แต่ยังไม่สำคัญตน พูดเฉยๆ เอา คอยฟังคอยดูอีก คั่นอีกๆ เดี่ยวโผล่ขึ้นมา นั่น ไล่กันเรื่อยๆ ฟาดเสียเปรียบเดียวที่เดียวเลยหมดโดยสิ้นเชิง พระอรหันต์น้อย พระอรหันต์ใหญ่เลยไม่ถามถึง นั่นเห็นไหมละ มันละเอียดขนาดนั้นนะ เวลาจะเอาจริง ๆ มันต้องลงที่เดียวพริบเลย

สำหรับนิสัยอาจจะต่างกันบ้าง บางองค์ก็เรียบร้อย ไป ยกตัวอย่างท่านสิงห์ทอง ที่ยกตัวอย่างได้ท่านสิงห์ทองเป็นต้นนี่นะ ก็เพราะอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุล้วนๆ แล้ว นี่ก็มาพูดให้เราฟัง เวลาท่านพูดไปๆ ท่านก็บอกว่าหมดไปๆ หมดไปๆ หายเจียบไปเลย จนกระทั่งหายสงสัยตัวเอง ไม่เห็นมีอะไร หายสงสัย กิเลสก็หายเจียบไปเลย ไม่ทราบว่ามันหายเมื่อไร ท่านวางใจนะ ค่อยละเอียดลงๆ แล้วหมดไปเลย ไม่มีขณะใดบอก

ตามธรรมดาพระอรหันต์ท่านบรรลุธรรม บรรลุที่ไหนท่านบอกว่าบรรลุที่นั่น อิริยาบถยืนเดินนั่งนอนได้ทั้งนั้น บรรลุธรรมได้ทั้งนั้น เพราะความเพียรมีได้ทุกอิริยาบถ นอนอยู่ก็เป็นความเพียร แต่ท่านสิงห์ทองนี้พูดไปทุกอย่างๆ ถูกต้องไปหมดๆ เราก็อึ้งๆ จนกระทั่งมาถึงขั้นละเอียด ละเอียดสุด หายเจียบไปเลย เลยหายเจียบจนกระทั่งทุกวันนี้ เจ้าของก็ไม่สงสัยว่าจะแก็กิเลสตัวใดอีกก็ไม่มีในใจ แต่ไม่มีขณะบอกขึ้นมาเท่านั้น แต่ผลเวลาแสดงออกมานี้ถูกต้องหมด ค้านท่านไม่ได้นะ นี่อัฐิเวลาท่านมรณภาพแล้ว อัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุขึ้นมาผางทันทีเป็นเครื่องประกาศให้โลกได้เห็น ภายในท่านเห็นของท่านแล้วรู้แล้ว ส่วนภายนอกไม่เห็น กิริยาที่แสดงออกมาเป็นขณะไม่เห็น

แต่สำหรับเราเราพูดจริง ๆ ผางขึ้นนี้เหมือนฟ้าดินถล่ม บอกตรง ๆ เลย จนกระทั่งถึง โถ ๆ ขึ้นมาเลย เเห พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้แหละเหอ ๆ ขึ้น เพราะมัน รุนแรงมาก เหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ความจริงฟ้าดินเขาก็อยู่ตามเรื่องของเขา ระหว่าง จิตกับกิเลสพืดกันมันขาดสะบั้นจากกันนี้เหมือนฟ้าดินถล่ม อันนี้ต่างหากนะที่ว่าฟ้าดิน ถล่ม ส่วนธรรมดาฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขอย่างนั้นละ ระหว่างกิเลสกับจิตกับธรรมพืดกัน ขาดสะบั้นลงไปเหมือนฟ้าดินถล่ม ขณะมันรุนแรง มันถึงได้ออกอุทานออกมา ว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้แหละเหอ ๆ อย่างที่เป็นอยู่เวลานี้ มันย่ำแล้วย่ำเล่าให้ถึง ใจ พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้แหละ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้แหละ หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มันเป็นแล้วนะนั่น เป็นอัน เดียวกันแล้ว

พุทธโธ ธัมโม สังโฆ นี้ติดแนบตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงขณะนั้นละ ก่อนขณะนั้นพุทธ โธ ธัมโม สังโฆ ยังติดแนบอยู่ในจิต พอผางนี้ขึ้นมาแล้วพุทธโธ ธัมโม สังโฆเป็นอัน เดียวกันหมดเลย แล้วพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ะยังงี้ มันเป็นแล้วนั้น ใครมาบอกเมื่อไร มันเป็นขึ้นมาในจิตมันก็รู้อเอง เป็นอย่างนั้นนะ นี้ละการบำเพ็ญความดีงาม เหมือนการทำชั่วทำเมื่อไรแสดงมาเมื่อนั้น ๆ การทำความดี ก็แบบเดียวกัน มรรคผลนิพพานจำอยู่กับวงพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าเรา ไม่อยู่ที่ ไหน อยู่ตรงนี้ ตรงนี้เอง พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เป็นภาชนะอันเหมาะสมมาก รับรอง มรรคผลนิพพานได้โดยสมบูรณ์ตลอดมาและจะตลอดไปอย่างนี้ นี้ละแนวทางที่ถูกต้อง

ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ อย่าอยู่เฉย ๆ กินเฉย ๆ นอนเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ อะไรนะมนุษย์เรา การเกิดการตายมันมิได้ด้วยกันทุกคนทั้งคนมีคนจน คนโง่คนฉลาด เกิดได้ตายได้ด้วยกัน แต่ความดีความชื่อนั้นใครชวนชวยทางไหนมันก็ได้ไปทางนั้น ชวนชวยทางชั่วก็ได้ทางชั่วไป ตายแล้วก็พาเจ้าของให้จม ถ้าชวนชวยในทางดีตายแล้ว พาเจ้าของให้ดี ตั้งแต่อยู่ในเมืองมนุษย์นี้ก็ได้อยู่ในใจแล้วแหละ ชุ่มเย็นภายในใจ ตาย แล้วก็ผิงไปเลย ละชั้นธเท่าันั้นทั้ง เช่นอย่างพระอรหันต์ละชั้นธ ท่านไม่ยากนะ พูดให้ มันชัดเจนเลย

พระอรหันต์ตายท่านไม่ได้ตายยาก ท่านเรียนจบหมดแล้วเรื่องโลกเรื่องสงสาร เฉพาะอย่างยิ่งเรื่องธาตุเรื่องชั้นธของท่าน เพียงรับผิดชอบอยู่เฉย ๆ เหมือนเครื่องไม้ เครื่องมือเรานำมาใช้ เอาไปใช้นั้นใช้นี้ เหมือนเราจับนี้ใช้นี้ จับนี้ใช้นี้ เวลามันใช้ได้อยู่ อะไรชำรุดก็มาซ่อมแล้วใช้ไป เวลามันชำรุดหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรแล้วทิ้งปี่วะเลย ชั้นธหมดแล้วโดยสิ้นเชิง ทำงานอะไรไม่ได้แล้วปล่อยปี่วะผิงเลย ท่านไม่ได้เป็นห่วงเป็น ใย พระอรหันต์ตายจึงได้ตายได้ง่ายมาก ไม่เหมือนปุถุชนคนหนาเวลาจะตายแล้วทิ้ง

เนื้อทั้งตัว ตกตั้งตกเตียง ที่หลับที่นอนไม่คำนึง ตกไปได้เนะมันไม่มีสติสัง มีแต่ความ
ทุกข์ความทรมานบีบบังคับ สติสังที่จะมาระลึกตัวได้ไม่มี มันก็ตกที่หลับที่นอนไปได้
ละคนเรา

ท่านผู้มีสติท่านไม่หลง เป็นอะไรท่านก็ไม่หลง ทำอะไรมันเป็นหลักธรรมชาติ
แล้วจะเอาอะไรมาหลง เป็นหลักธรรมชาติ เป็นหลักตายตัว ที่ชำระได้แล้วถึงขั้นตายตัว
ไม่มีอะไรสงสัยแล้ว จะอยู่จะไปท่านไม่สงสัย นี่ละการฝึกหัดจิตใจของเรา จิตใจเป็นสิ่งที่
ที่เลิศเลอได้ไม่สงสัย ต่างคนต่างฝึกให้ดีให้เลิศเลอได้เหมือนพระพุทธเจ้าท่านนั้นแหละ
พระสาวกอรหันต์มีแต่ท่านผู้ฝึกจิตใจทั้งนั้น ถ้าไม่ฝึกปล่อยตามบุญตามกรรมก็กองอยู่
ในนรก อัดแน่นอยู่ในนรก นี่ไม่ฝึก มีแต่ลากเข็นไปทางที่ชั่ว ชนกันลงๆ ลงทางชั่ว

ท่านทั้งหลายเชื่อธรรมพระพุทธเจ้าต้องเชื่ออย่างนี้ด้วยนะ เหมือนไม้ต้นนี้ ไม้
ต้นนี้ นี่ต้นของมัน กิ่งนี้กิ่งอะไรกิ่งไม้ต้นนี้ ใบนี้ไม้ต้นนี้ ดอกนี้ดอกไม้ต้นนี้ มาหาต้น
นี้ๆ ทั้งนั้น กิ่งไม้ทั้งกิ่งในอวัยวะของต้นไม้ก็ออกจากต้นของมัน มองมาหาที่ต้นๆ ต้น
ของมัน มันแตกกิ่งแตกก้านออกไปอย่างนั้นแหละ อันนี้จิตใจของเราก็คือเหมือนกัน ต้น
ลำให้ดี ถ้าต้นลำดีแสดงออกกิริยาใดดีหมดๆ ถ้าต้นลำไม่ดีแสดงออกไปก็มากระเทือน
ต้นลำเจ้าของคือผู้ทำนั้นแหละ ให้พากันระมัดระวัง

ให้เชื่อพระพุทธเจ้า เหมือนเราเชื่อกิ่งไม้ว่าเป็นของต้นไม้ต้นนี้ เรื่องบุญเรื่อง
บาป นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปอต สัตว์ทั้งหลาย เหมือนอวัยวะแห่งความจริง
ออกไปไหนถูกต้องไปหมดที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงตรงไหน แสดงว่ากิ่งนี้ของไม้ต้นนี้
กิ่งนี้ไม้ต้นนี้อันเดียวกัน ให้ระวังนะ เราอย่าไปลบล้าง ลบล้างธรรมพระพุทธเจ้า ลบ
เท่าไรก็เสียตัวทั้งนั้นไม่มีทางได้ เราจะไปหาเอาแต่ใหญ่ๆ เราจะไปสวรรค์ไปนิพพาน
บาปบุญไม่สนใจ ทำไปตามชอบใจมันก็ลงแต่ทางต่ำๆ นั้นเสียได้นะ

พระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหน นั่นละคือพิษอยู่ที่นั่น คุณอยู่ที่นั่น บอกว่าผิดอันนี้
อย่าทำ อย่าไปทำ ถ้าฝืนพระพุทธเจ้าเท่ากับฝืนเราทำลายเรา ถ้ายอมทำตาม
พระพุทธเจ้าก็เท่ากับเดินตามพระพุทธเจ้า คนนั้นจะได้รับความสุขความเจริญ ให้พากัน
ตั้งอกตั้งใจ ธรรมพระพุทธเจ้านี้ไม่มีสอง จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ
เรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างแจ่มใสมุมใดจริงหมดเลย ใครฝืนคนนั้นก็พิษต่อผู้นั้น ใครทำ
ตามก็เป็นคุณต่อผู้นั้นตลอดไปหมด ไม่ว่ากิ่งน้อยกิ่งใหญ่ ส่วนย่อยส่วนใหญ่ของบาป
ของบุญเป็นบาปเป็นบุญด้วยกันหมด ให้พากันจำเอา

เวลานี้ก็ยังถือว่าวิฑูรย์ออกเวลานี้ทั่วทุกแห่งทุกหน ธรรมที่เราแสดงนี้เราก็คือแสดง
ด้วยความไม่สงสัย ไม่มีอะไรสงสัยในใจแล้ว เปิดออกให้ฟังทุกแห่งทุกมุมในธรรมทุกชั้น
เราไม่สงสัยจากหัวใจเรา แสดงด้วยความถูกต้องแม่นยำ หายสงสัย เพราะฉะนั้นท่าน

ทั้งหลายขอให้นำไปพิจารณาตามธรรมพระพุทธเจ้า แล้วจะเป็นสิริมงคลหา
มงคลแก่ตนทั่วหน้ากัน ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

เราอย่าตื่นนะตื่นเรื่องกิเลส มันหลอกโลกมาตลอดและหลงมันมาตลอด ไม่มีวัน
มีคืนที่จะเข็ดหลาบอ้อมพอกับกิเลส กิเลสนี้หลอกตรงไหนติดตรงนั้น มันแหลมคมมาก
นะกิเลส เมื่อไม่มีธรรมเข้าเทียบเคียงกันแล้วกิเลสจะแหลมคมตลอดไปเลย เมื่อมีธรรม
เข้าเทียบกันบ่บิเลสจะอ่อนตัวทันที ธรรมจะเหยียบขึ้นไป ๆ เมื่อมีธรรมในใจมาก
น้อยที่นี่เหยียบหัวกิเลสไปเลย ความซึ้งเกียรติศรีอันอ่อนแอต่อแท้เหลวไหลในการสร้าง
คุณงามความดีนี้จะตืดขึ้นมาหมดนั่นแหละ นี่อำนาจแห่งธรรมพาให้ตืด ถ้าเป็นอำนาจ
ของกิเลสอ่อนเปียก ๆ จำให้ตืด อันนี้สำคัญมากอยู่ในหัวใจของเราทุกคน เอาละวันนี้
เทศน์เพียงเท่านี้พะอ

เข้าใจหรือเปล่าเทศน์ (เข้าใจคะ วันนี้เป็นวันที่มาเป็นลูกศิษย์หลวงตาครบ ๒๐
ปี มาตอนแรกก็ไม่รู้จักหลวงตา รู้แต่ว่าหลวงตา ดูแต่หลวงตาเก่ง ตอนนั้นนั่งสมาธิม
หายใจหมด ไม่รู้จะทำยังไง ก็เลยกล้า ๆ กลัว ๆ มาถามหลวงตา ถามว่า นั่งสมาธิแล้วม
หายใจหมดจะทำอย่างไร หลวงตาก็บอกว่ามันเหมือนกับรอยโคคะ ที่เรากำหนดสติพอ
ไปถึงจุดหนึ่ง เจอโคก็คือจิต จิตกับสติรวมกันเป็นหนึ่งเดียว) แล้วปล่อยรอยมันเสีย ไซ้
ไหมล่ะ นั่นละมหายใจเป็นรอยโค พอหมดอันนี้แล้วเข้าถึงตัวจริงก็ถูกต้อง

ท่านยังมีบกพร่องอันหนึ่งท่านสอนคราวนั้น วันนี้จะสอนซ้ำอีกเพื่อให้ความ
สมบูรณ์ ว่ามหายใจหมด ท่านยังสอนให้อยู่กับจิต ไซ้ไหมล่ะ วันนี้จะบอกถ้ามหายใจ
หมดให้ตายเสีย นี่สอนให้เต็มยศเข้าใจเธอ เวลาสอนให้เต็มยศไม่ยอมรับนะ นั่นละ
มหายใจละเอียดมากเป็นอย่างนั้นละ เวลาเอากันจริงๆ แม้แต่คำบริกรรมก็ตามนะ
บริกรรมติดแนบกันไปนี่ พอถึงขั้นคำบริกรรมมันหมดสภาพของมันแล้ว นี่เข้าถึงจิต
แล้วนะ คำบริกรรมกำหนดยังไงก็ไม่มี หมด เหลือแต่ธรรมชาติที่รู้อย่างละเอียด ให้อยู่
กับนั่นเสีย ที่นี้พอได้จังหวะมันเคลื่อนไหวออกมาที่จับคำบริกรรมติดเข้าไปอีกอย่างนั้น
มหายใจก็เหมือนกัน แบบเดียวกัน พอถึงตัวจริงแล้วรอยมันเหล่านี้มันจะลบหมดเลย
เข้าถึงตัวจริง อยู่ ๆ อย่างนั้นละ

เรื่องภาวนาเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร โธ อัจฉริยะเกินคาดเกินหมายนะ คิดดูซิ
ตัวเองยังอัจฉริยะตัวเอง เป็นยังไงถึงเป็นอย่างนั้นได้ มันจะเป็นจะไม่ให้ว่าเป็นได้ยังไง
ภาวนาเข้าไป จิตเวลาชำระเข้า ๆ นี่เรื่องรูปเรื่องอะไรเหล่านี้หมดนะ ไม่มีเหลือ อสุภะ
อสุภะอะไรนี้หมด มันเลยไปแล้ว เหลือแต่ความว่างเปล่า ความว่างเปล่ากับจิตที่เป็น
นามธรรม มันเป็นความว่างของจิตอยู่อย่างนั้นแล้วมันก็เข้ากันได้สนิท ที่นี้บทเวลามัน

ว่างหมดแล้วมองไปที่ไหนก็ว่างหมดๆ ดูต้นไม้ภูเขาตาพอเห็นเป็นรางๆ นะ แต่จิตนี้มันทะลุไปหมดเลย ว่างไปหมด

ทีนี้ก็ “เอ้ ทำไมจิตเรานี้มันถึงอัศจรรย์เอานักหนาน้า” ก็มองเห็นอะไรก็เห็นอยู่ แต่อันหนึ่งมันทะลุไปเลย ความว่างมีอำนาจมากกว่าตาที่เห็น เห็นพอเป็นรางๆ นะ ความว่างนี้มันรุนแรงทะลุหมดเลย สุดท้ายร่างกายเจ้าของทะลุไปแบบเดียวกัน ว่างไปหมดเลย “เอ้ ทำไมจิตของเราถึงได้อัศจรรย์ขนาดนี้เชียวน้า” นั่น อัศจรรย์ตัวเองนะ ธรรมท่านเตือน อันนี้เราพูดหลายหนแล้วเราไม่พูดอีกละ ธรรมท่านกลัวเราหลง นั่นเราหลงแล้วนะ หลงความอัศจรรย์ของตัวเอง หลงแล้ว พระธรรมท่านเตือนขึ้นมา อันนี้เราไม่พูดอีกแหละ ถูกต้องท่านเตือน

นี่เรียกว่าอัศจรรย์ตัวเองในความว่างขั้นนี้ ว่างถึงขนาดอัศจรรย์ตัวเองจริงๆ ขึ้นอุทานในใจเลย เดินจงกรมอยู่จวนสว่างที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ตอนนี้เป็นเดือน ๓ เดือน ๖ กลับมาม้วนเสื่อกันที่นั่นนะ เดือน ๓ แยกเสื่อแยกหมอน ฟาดไปถึงนุ่นอำเภอบ้านฝื่อ อำเภอสรีเชียงใหม่ เข้าไปลึกๆ ถ้าผาดักผาเด็ก ไปภาวนาอยู่คนเดียว แยกอันนี้ไป แยกความว่างความอัศจรรย์นี้ไปเรื่อย มันยังปลอมอยู่นะนั่น แก้มไม่ตก ธรรมท่านเตือนให้แก้ มันหลงอีกด้วย ที่ว่าแก้มไม่ตก ธรรมท่านเตือนถูกต้องนะ แต่เราแก้มไม่เป็น ings ไปอีก แยกไปนี้ กลับมาขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์ ปัญหาอันนี้แยกกลับมา กลับมาคราวนี้ ความสว่างอันนี้ถึงขาดสะบั้นลงไปบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ที่ว่าสว่างว่าอัศจรรย์ตัวเองนั่นละ ความสว่างอันนี้ขาดสะบั้นลงไป ความสว่างอันหลังที่เป็นอันสุดท้ายอดนี้ครอบหมดเลย

ที่นี้มันมามองเห็นความสว่างของตัวเองที่เคยอัศจรรย์ตั้งแต่ต้นนั้นนะ ที่หลงนั้นนะ กลายเป็นกองขี้ควายไป เห็นไหมล่ะ ความสว่างอันนี้มันเลิศเลอกว่ากันขนาดไหน ความสว่างที่เราเคยอัศจรรย์มันแต่ก่อนเลยกลายเป็นกองขี้ควายไปเลย อันนี้เหนือหมดเลย พอถึงขั้นนี้แล้วอัศจรรย์ไม่อัศจรรย์มันก็เลยไปหมดแล้ว แน่ะไม่พูดที่นี่ พูดตั้งแต่อัศจรรย์อันนี้ พอขั้นนั้นมาเหยียบปั๊บเดียวหมดเลย ความอัศจรรย์อันนี้หายหมด นี่เรียกว่าหลงตัวเอง นี่มันมีขั้นๆ นะ หลง หลงตัวเอง

นี่ละเรื่องจิตใจอัศจรรย์ขนาดนั้นนะ ไม่ใช่ธรรมดา เราพูดอย่างเปิดอก เพราะหัวใจนี้มันเปิดจ้อยอยู่แล้ว เป็นเวลา ๕๖ ปี ฟังซินะ เปิดจ้อยมานานเท่าไร ถ้าเป็นโลกนี้เรียกว่าหลงตาบัวเป็นบ้าไปร้อยเท่าพันทวีละ แต่ธรรมไม่ได้เป็นบ้า รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น อยู่อย่างนั้นตลอด ไม่ตื่นไม่ตื่น ธรรมเป็นอย่างนั้น รู้ขนาดไหนก็อยู่อย่างนั้นไม่ตื่นตื่น ถ้าหากว่าเป็นแบบโลก โห้ย เป็นบ้าไปนานแล้วหลงตาบัว ตื่นตื่นบ้าตัวเอง แต่นี่มันไม่ตื่นนี่ นี่ธรรม อัศจรรย์ขนาดไหนฟังซิ

ที่นี้เวลามันมองดูอะไรๆ นี้ ธรรมนี้ไม่ชินกับอะไรเลย ไม่มีชินกับอะไรทั้งนั้น มองไปที่ไหนๆ ดูโลกดูสงสารก็ดูไปตามสภาพของโลก เราก็ทราบว่าเป็นยังไร ธรรมเป็นยังไรก็ทราบ แต่มันก็กระเทือนกันอยู่เรื่อย ๆ บางทีเห็นเขาดกแตงนั้นๆ นี้ๆ ทำอะไรให้สวยให้งามๆ ดู กิเลสมันตกแต่งบ้านเรือน ตกแต่งที่หลับที่นอนหอมมุ้ง ตกแต่งไปทุกสิ่งทุกอย่าง ในห้องในหับมันตกแต่งหมด..กิเลส เข้าใจไหม เรื่องกิเลส ตกแต่ง ธรรมนี้ดูกิเลสตกแต่งให้สวยให้งาม ที่นี้ผลแห่งความสวยงามของมันนั่นคือ ความสกปรกแห่งสายตาของธรรมทั้งมวลเลย นั่นเห็นไหม ต่างกันไหมละ ความสวยงามของกิเลสทั้งหมดที่มันตกแต่งกันทั่วโลกทั่วสงสารนั้น ในสายตาของธรรมเป็น ความสกปรกทั้งหมดเลย

เพราะฉะนั้นพระพุทธรูปเจ้าหรือพระอรหันต์ท่าน ท่านอยู่ที่ไหนท่านจึงอยู่สบาย เพราะเหตุไร ท่านเอาอันนี้เทียบ ร่างกายของเรามีความสะอาดสะอาดมาจากไหน สิ่งเหล่านี้เขาเอาความสะอาดสะอาดมาจากไหน ไปตกแต่งเขาอะไรนักหนา ศพทั้งเป็น ไปประดับประดาศพทั้งเป็นได้ยังไง เข้าใจไหมศพทั้งเป็น ตกแตงนั้นตกแตงนี้ให้ศพทั้งเป็นไปอยู่ผาสุกสบาย โอ้อ่าพุฟุฟา กิเลสหลงตัว เข้าใจไหม กิเลสหลงตัวลืมหูลืมตาไปอย่างนั้น ธรรมดูมันรู้หมดนี่เข้าใจไหม ตกแต่งให้สะอาดเท่าไรๆ ยิ่งเป็นความสกปรกมากขึ้นๆ ในสายตาของธรรมดูกิเลส

เพราะฉะนั้นท่านอยู่ที่ไหนท่านจึงอยู่สบาย เพราะธรรมชาตินั้นเหนือทุกอย่างแล้ว อันนี้ก็เป็นของที่อยู่ตามสภาพของโลกทั่วๆ ไป อยู่ที่ไหนพออยู่ได้ให้อยู่ไป เข้าใจไหม อย่าดีตออย่าดีนสร้างกองทุกข์ใส่เจ้าของ บ้านเรือนสร้างแล้วก็สร้างพออยู่ได้ได้อยู่ไป อยู่ที่ไหนอยู่ได้ได้อยู่ไป กินไป ไข้ไป อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม มันเป็นบ้าเข้าใจหรือเปล่าละ หรือยังไม่ยอมรับอีกหรือ ถ้าไม่ยอมรับก็ไปเป็นบ้าต่อไปอีก

(วันนี้หลวงตาเทศน์ถูกจุดเพราะว่ากำลังตกแต่งห้องน้ำกับห้องครัว) ก็มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ สายตาของธรรม แต่ท่านไม่ได้พูดนะ ท่านรู้ของท่านเอง ท่านรู้ท่านไม่หนัก ความรู้ของธรรมไม่หนัก ไม่แบกไม่หามเหมือนความรู้ของกิเลส ความรู้ของกิเลส ทั้งแบกทั้งหาม ทั้งอยากพูดอยากคุยอยากโม่ ธรรมนี้เฉยไม่มี ถึงวาระที่จะออก ออกได้หนักเบาตามน้อยตามเห็นสมควร ปีบๆ ออก พอจบแล้วหายเจ็บเลย เรียกว่าธรรม

นี่ละจึงว่าอยู่สภาพไหนอยู่ เพราะธรรมชาตินั้นเหนือหมดแล้ว อันนี้ก็เป็นสภาพที่รับรองกันกับธาตุขันธ์ ธาตุขันธ์มันเอาความสวยงามมาจากไหน ของใครของเราดูก็รู้แล้วการตกแต่งให้มันอยู่ จะตกแต่งให้สวยงามไปที่ไหนเลยจากธรรมชาติของมันไป นั่น มันก็พอๆ กัน เมื่อเป็นอย่างนั้นก็จัดให้พอๆ กัน อยู่กันธรรมดาๆ มันก็สะดวกสบาย นั่นละท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วท่านอยู่สบายไปหมด อยู่ไหนอยู่ได้ กินได้ นอน

ได้ กลับไปสบายไปเลย เพราะธรรมชาติเลยไปหมดแล้ว อันนี้ปล่อยไว้กับโลกสมมุติ
ปล่อยให้พอเหมาะพอดีกัน อย่าให้เลยเถิดเตลิดเปิดเปิง เข้าใจไหม เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz